הכא נמי היינו מעמא דלא גביא מדלא

כתב לה אוסיפית לך מאה אמאתים אחולי

אחילתיה לשעבודא קמא אמר מר אי

בעיא בהאי גביא אי בעיא בהאי גביא לימא

פליגא דרב נחמן #האמר רב נחמן ישני

שמרות היוצאין בזה אחר זה בימל שני את

הראשון לאו מי איתמר עלה אמר רב פפא

ומודה ר"ג ידאי אוסיף ביה דיקלא לתוספת

כתביה הכא נמי הא אוסיף לה מידי גופא

אמר רב נחמן ישני שמרות היוצאין בזה

אחר זה ביטל שני את הראשוז אמר רב פפא

ומודה רב נחמן הדאי אוסיף ביה דיקלא

לתוספת כתביה פשימא ראשון במכר ושני

במתנה ליפות כחו הוא דכתב ליה משום

דינא דבר מצרא וכל שכן ראשון במתנה

ושני במכר דאמרינן משום דינא דבעל חוב

הוא דכתב כן אלא אי שניהם במכר שניהם במתנה ביטל שני את הראשון מאי טעמא

רפרם אמר יאימר אודוי אודי ליה רב אחא

אמר אימר אחולי אחליה לשיעבודיה מאי

בינייהו האיכא בינייהו אורועי סהדי ולשלומי

פירי ולמסקא מאי הוי עלה דכתובה ת"ש

ר"א משום אמר שמואל משום ר"א

בר"ש מנה מאתים מן האירוסין ותוספת מן

הנישואין וחכ"א אחר זה ואחר זה מן הנישואין

והלכתא אחד זה ואחד זה מן הנישואין:

מתני' "הגיורת שנתגיירה בתה עמה

וזינתה הרי זו בחנק אין לה לא פתח בית

האב ולא מאה סלע היתה הורתה שלא

בקדושה ולידתה בקדושה הרי זו בסקילה

ואין לה לא פתח בית האב יולא מאה

סלע היתה הורתה ולידתה בקדושה הרי

בשעריך ולא בשערי עובדי כוכבים ואמאי לא פטרינן לה לגמרי וי"ל דברוב עובדי כוכבים הוי שעריך שערי ב"ד ולא שער העיר:

א) לקמן פט:, ב) [ס"א גן פע., כ) ג') ב"מ [לברים אביה], כנ], י) וכדאימא ב"מ הח:ז. ה) וכדאימא ב"מ הח:ז. ועוד דאיכא (מיתר ברכת למיתר ברכת ביל למיתר ברכת בילות בילות ברכת בילות ברכת בילות לה ולא תקשי ארב נחמן דהכא מיירי כשמחזרת לו כתובה ראשונה כשנותן לה השניה. ת"י כ"ין,

תורה אור השלם וושלם.... 1. וְהוֹצִיאוּ אֶת הַנְּעֵרְ אֶל פתח ---בְּאֲבָנִים וְמֵתָה כִּי עֲשְׂתָה נָבָלָה בִּיִשִּׂרָאֵל לִזְנוֹת בֵּית אָבִיהְ וֹבַעַרְתְּ הָרָע דברים כב כא

גליון הש"ם

רש"י ד"ה אורועי סהדי וכו' לרפרם פסולים. ע" מ"ל (פ"ג) [פ"ח] מהלי שחיטה הלי כו: תום' ד"ה אימר וכו' רשב"א דנ"מ. עי אומר . שאינו רוצה לפשום. כעין שאינו רוצה כפשום. כניין זה במוס' קדוטין כג ע"ב ד"ה לאר"ה. ודף סה ע"א מוס' ד"ה ואס: בא"ד אמרה משמיה ואינה ברייתא. עיין לקמן פו ע"ל ברש"י ד"ה ול"ד:

הגהות הב"ח

(**ה**) תום' ד"ה והלכתא וכו' דאיכא חוחפת בינול שבי

תוספות רי"ד

שוי. או אח יש לה מה מזמן שני: וא״ר נחמן שני , שמרות היוצאית רוא"ז אם כתב לו שני שטרי מכר או שטרי מתנה על וא׳ כתב בתשרי בטל שני את הראשון פי' אם היה בו אחריות וטרפוהו ממנו אינו גובה אלא מזמן שני. . אמר ר"פ ומודה ר"נ דאי אמר די פי ומודה די די אי אוסיף ביה דיקלא לתוספת כתביה. פי׳ אי אוסיף . דיקלא בשטרא בתרא לא ריקיא בשטוא בוווא יא בטל שני את הראשון אלא ידו על העליונה דקא״ל אי מזמן ראשון בעית ביה ואם תרצה למחול שיעבודך מזמן ראשון התוספת הכתובה בשטר השוי: פשימא לי פי׳ רשוי שטרות היוצאין בזא״ז שלא בטל שני את הראשון אי הוי רא שון במכר ושני דכתב ליה משום דינא דבר מצרא פי׳ כי במכר יכול בעל מצרא להוציא מידו אבל מתנה לית בה משום דינא דבר מצרא ולהכי ולא לבטל את הראשון

בו ואוסיפית לה על מאי דתקון רבנן הלכך לא אחילתיה לשעבודא קמא וכדקאי קאי: אמר מר. אדרב הונא קאי דאמר אם באת לגבות מאתים כו׳: שני שערות. של שדה חחת של מכר או מתנה וכתבן ראובן לשמעון אחד בניסן ואחד בסיון: ביטל שני את הראשון. ואם כתב לו אחריות וטרפוה ממנו איז גובה אלא מומן שני וה"ל נימה רחשון בטיל ליה דאחליה לשעבודיה קמא: דאי מוסיף בה דיקלא. בשטר בתרא: לתוספת כתביה. ולא לבטולי לקמא אלא דאי מומן שני אתי למגבי ליקני עיקר ותוספת וחי ניחח ליה בקמא משום דקדים לא ליקני תוספת: וה"ג הא אוסיף לה. דכתב לה שלש מאות: ליפות כחו כתביה. ואי נמי לא אוסיף ביה לא ביטל את הראשון אלא דלא ליתו בני מצרא לערעורי עליה דקיימא לוט מתנה לית בה משום דינה דבר מנרה: דינה דבעל חוב. דאי אתי ב״ח וטריף ליה מיניה קבל עליו אחריות בשטר השני דנהדר וניגבי מיניה מעות הכתובים כאן: מאי טעמא. ביטל: אודי ליה. בעל השטר שהרחשון מזויף היה ונתרלה על האחר לגבות מזמן שני: אורועי סהדי. החתומים בראשון "לרפרם פסולים לרב אחא כשרים: ולשלומי פירי. שאכל לוקח בין זמן ראשון לזמן שני לרפרס משלם: ולטסקה. לפרוע מס הקרקע למלך מזמן ראשון לזמן שני לרפרם המוכר לפרוע לרב אחא על

זמן שני לכל השלש מאות ולא בלשון מוסיף על השטר הראשון ש"מ

אחילתיה לשעבודא קמא ואם באת לגבות שטר השני תגבה מזמן

דכתובה. מאימת גביא: ווינסה. באירוסין והיא נערה: הרי זו בחנק. ואפי׳ נתגיירה פחותה מבת ג' שנים דבחזקת בתולה היא דכי כתיבא סקילה בנערה המאורסה בישראל

הלוקח לפרוע: מחי הוי עלה

כתיבא דכתיבי כי עשתה נבלה בישראל: אין לה לא פחה בים

אביה. א"ל להוליאה אל פתח בית אביה: ולא מאה סלע. אם נמצא בעל שקרן ועדיו זוממין דכולה פרשה בישראל כתיבא: הרי זו בסקילה. בגמרא [ע"ב] יליף לה: הרי היא ככם ישראל גמ'

לכל דבריה. ויש לה פתח בית אב ומאה סלעים: יש לה אב ואין לה פחח בית אב. כגון שאין לו בית ובישראלית קמיירי: לאוכוחי ממילתא דר׳ אלעזר ב"ר שמעון ורבנן הא נמי מימרא היא דרב יהודה אמר שמואל ° אמרה משמיה ואינה ברייתא וממחניחין

דהמארס את בתו ליכא לאוכוחי דאיכא לאוקמה בדכתב לה וא"ת ותפשוט מהא דתניא לעיל מודה ר' יהודה במארס את בתו ובגרה ונשאת שאין לאביה רשות בה וע"כ בדלא כתב לה מיירי דאי כתב לה הויא שלו הואיל וברשותו נכתבה כדאמר לעיל ואי ארוסה אין לה כתובה פשיטא דאין לו בה כלום ונראה לרשב״א דלעולם איכא לאוקמה בדכתב לה ומיירי כגון שהוסיף לה בשעת נשואין דסלקא דעתה הואיל ומנה מאמים שלו מוספת נמי שלו קמ"ל": הגרורת שגתגיירה בתה עבה. הא דלא נקט הגיורת שנתגיירה סתמא משום דאיירי בפחותה מבת שלש דאין דרכה להחגייר אלא עם אמה ועוד דאין סברא שיטבילוה על דעת ב"ד שאין מטבילין גר קטן על דעת ב"ד אא"כ הוא תובע להחגייר וואת פחותה מבת ג' אין בה דעת לתבוע להכי נקט שנחגיירה בתה עמה והטבילוה על דעת אמה ועוד משום דבעי למיתני היתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה: אין לה פתח בית אב בו' הרי זו בסקילה. תימה דתיקשי מהכא למ"ד בפ' נגמר הדין (סנהדרין דף מה:) נקטעה יד העדים פטור דבעינן קרא כדכתיב וי"ל דשאני הכא דגלי קרא ומחה לרבות הורתה שלא בקדושה והיינו נמי אין לה אב אבל קשה דתקשי ליה מברייתא דבעיר שרובה עובדי כוכבים סוקלין אותה על שער ב"ד דדריש

> . במכר דמשום דינא דב״ח כתביה. פי׳ דבמתנה ליכא אחריות ובמכר איכא אחריות ואי אתי בע״ח וטריף לה מיניה הדר על המוכר ומ"ה הדר וכתב ליה ולא לבטל את הראשון. ודאי שניהם במכר שניהם במתנה בטל שני את הראשון מ"ט רפרם אמר אודויי אודי ליה. ר"א אמר אימור איחוליה אחליה לשיעבודיה קמא. פי' רפרם אמר הודה לו המקבל לנותן שהשטר הראשון נכתב בשקר ולא היה אמת לפיכך ביקש לו שיכתוב לו שטר שני ור"א סבר אין אנו מחזיקין את הראשון בפסול אלא אמרינן כשר היה ולמה כתב לו השני שפייסו המוכר ללוקח שימחול שיעבוד של זמן א' ויחפש מזמן שני מפני שהיה לו שום שדה למכור בין זמן הא' לזמן הב' ולא היה הלוקח רוצה לקנותו מפני שיעבודו של זה ולפיכך פייסו שימחול לו שעבוד דמזמן ראשון מ"ב א"ב אורועי סהדי לרפרם כיון . שהודה לו שבשקר נכתב הא' העדים הם פסולים לו שאם יש לו שום שטר שהם חתומים בו הוא בטל דפיו כק' פיורודו אי בבשק בכוב ואו הדבר בה בשנים לפינים להיה ביל ידום בים החוות בל בית המוכם בי הווה המיכה בית היה בטיל ב עדים דהוא הדדה שהם פסולים אבל לעלמא לא כל הימנו לפוסלם ומיה אמר לאורוני וליא לפסול ולמיד אחולי. אחליה וכר: נאמנים. א״נ לשלומי פירי לרפרם דאמר אודויי אודי ליה שהראשון היה פסול א״כ כל הפירות שאכל

הכא נמי. מדלא כתב ואוסיפית לה מאה אמאתים קמאי אלא כתב הרב"א גבי בראוביף לה. פי׳ שכתב בכתובה שניה יותר מבראשונה אבל אין לפרש שכתב לביתי ואוסיפית כך וכך דא"כ היתה גובה שתיהן כדאמרינן לעיל: משום דינא דבר שני אבל גבי תוספת המוסיף בכל כתובות על מנה מאתים כותבין מצרא. וילניע אותו של מכר דאם יראה שניהם אית בה דינא דבר

מצרא דאפילו מתנה שכתוב בה אחריות אית בה דינא דבר מלראה) ונראה דאם הלוקח עלמו מלרן דלא שייך דינה דבר מלרה דביטל שני הת הרחשון ויש מפרשים דלחו דוקח נקט משום דינא דבר מלרא דאפילו לא שייך דינא דבר מצרא לא ביטל שני את הראשון דנפקא מינה לענין לרך דאפי׳ למ״ד (ב״ב דף סד:) מוכר בעין רעה מוכר נותן בעין יפה נותן: אימר אחולי אחליה לשיעבודא. תימה מה אחליה לשיעבודה שייך גבי מתנה ונרחה לר"י כגון שבין זמן הראשון לזמן שני קנה הנותן שדה אצל שדה הניתן והשתא אחליה מקבל מתנה לשיעבודא ולא יוכל לטעון דינא דבר מלרא ועוד ° אומר רשב״א דנפקא מינה אם לוה נותן בין זמן הראשון לזמן שני שיטרפו בעלי חוביו מאותה שדה חומ"נ אם יאכל הנותן פירות בין זמן ראשון לשנין: איבא בינייהו אורועי םהדי. תימה גדולה הוא מה שפירש בקונטרס לפסול העדים דאין יכול לפסול העדים בענין זה ונראה לר"י דאם יש לזה מקבל מתנה שום שטר אחר שהעדים אלו חתומים בו מרעין ליה לשטרא הואיל והוא מודה שהן פסולין אי נמי לפסול חתימתן קאמר דאימר זיופי זייף הואיל והוא מודה שהשטר הזה מויף: והלכתא אחר זה ואחר זה מן הנשואין. תימה לרבינו ילחק דהשתא מסקינן דאחד זה ואחד זה מן הנשוחין חע"ג דחוסיף לה ופליגח אדרב נחמן דאמר לעיל אי אוסיף דיקלא לתוספת אדעתא דתוספת כתביה ולא ביטל שני את הראשון וזהו תימה דהלכתא כרב נחמן בדיני ורפרם ורב אחא איפלגו אליביה

היא כבת ישראל לכל דבריה ליש לה אב ואין לה פתח בית האב יש לה פתח ודייקינן נמי בשילהי הכותב (לקמן בית האב ואין לה אב הרי זו בסקילה דף פט: ושם) כוותיה ואור"י דהכא אע"ג דאיכא תוספת ביטל (א) את לא נאמר יפתח בית יאב אלא למצוה: הראשון וטעמא משום דליכא שטר גמ' כתובה באירוסין אלא מתנאי ב"ד הלכך נתבטל תנאי ראשון ע"י

שטר אבל לעיל דאיכא שני שטרות כשהוסיף בשני לא ביטל את הראשון הואיל והוא בידו עדיין וא"ת וכיון דאיירי מילתייהו דרב הונא ורב אסי בדלא כתב לה א"כ תפשוט מהכא הא דבעי בפ"ק דב"מ (דף יו: ושם) אי ארוסה אית לה כתובה בדלא כתב לה "וי"ל שאינו רוצה לפשוט אלא מן המשנה או מברייתא ואע"ג דאיכא

. הב׳ חייב להחזיר לבעלים לבעלים: א"נ לטסקא. פי לפרוע מס המלך מזמן א׳ יעד זמן ב׳ לרפרם דאמר אודויי אודי ליה גם המוכר הודה ללוקח שהא' היה מניסן ועו תשריולו אעל הלוקח לפרוע ומסתברא כר"א דאחזוקי סהדי ב. .. בשיקרא לא מחזקי **מתני'** הגיורת שנתגיי . איז לה פתח בת אב ולא ק׳ כשהיא קטנה דעכשיו . בתולה היא שבפ"ע אין שור איוה רחולה. וזיוחה מן האירוסין והיא נערה ה"ז בחנק. פי' נשאת והוציא עליה בעלה שזנתה באירוסין דאין לה י. דיז מאורסה בת ישראל רע. דכי כתיב סקילה . בנערה המאורסה בישראל

י שראל היא הואלי והיתה האלא להיא הואלי והיתה האלא בקדושה אלא בחנק היא כשאר א"א דעלמא: אין לה פתח בית אב ובאותה מיתה דיהבינן לה לא בעינן הולדתה ולידתה שלא בקדושה אלא בחנק היא כשאר א"א דעלמא: אין לה פתח בית אב ובאותה מיתה דיהבינן לה לא בעינן . פתח בית אב כדבעינן במוציא שם רע דעלמא דהא לא ידעי׳ אבוה מן הוא. ולא מאה סלע פי׳ אם הוזמו עדיי וה״ה נמי אם . לה מדין הוצאת שם רע. אע״פ שמוציא שם רע סקילה האמור בה חידוש הוא כדמפרש בגמרא ומשמע דלא שייכא מיתה אחריתי במוציא שם רע לעולם. וכ"ש דמפקינן לה מדין ארוסה דלא הוי חידוש ויהבינן לה חנק דא"א. היתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה הרי זו בסקילה. א"ל פתח בית אב. פי דהא אין לה אב שאין מיוחסת אחר אביה כיון שהוא עובד כוכבים והיא גיורת ולא משום שאין יחוס לעובד כוכבים דודאי אית ליה יחוס דכתיב מרודך בלאדן בן בלאדן: ולא מאה סלע כדמפרש בגמרא למיתה נכתבה ולא לקנס. היתה הול"ב הרי זו כבת ישראל לכל דבריה. פי" נתגיירו שניהם אביה ואמה בו מהוש במהוא למהות למובה את קופט. החורות לבהוא הובהו פחור אל היה למדיבה היה לתוגה החורות המהוא החורות המהוא ה ונתעברת אמה בעודה היהורת דעכשיו יש לה אב: יש לה אב ואין לה פתח בית אב פני בישראלית קמיירי ואין בית לאביה. י"ל פתח בית אב וא"ל אב. הרי זו בסקילה לא נאמר פתח בית אב אלא למצוה:

מז א ב ג מיי׳ פט״ז מהלי אישות הכ״ט טוש"ע אה"ע סי' ה סעי' מהל' זכיה הל' ח ט

סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רמ סעי' א ב: הו"מ ט מיי' פ"ג מהל' איסורי ביאה הל"ז

מת עשין לו: ים י מיי שם הלי יא: ב ב מיי׳ פ״ג מהל׳ נערה הל' ח סמג עשין נה: בא ל מיי' פ"ג מהל' איסורי ביאה הלי יא:

מוסף רש"י

שני שטרות היוצאין בזה אחר זה. זמט של ווו. וננט לזה ושנ אחת זה קודם לי על הלואה טל מכר אחד. ביטל עני מכו ממו, ב שני את הראשון. טורף אלא מזמן דכיון דכתב לשטרא בתרא אחליה לשעבוד קמא . (לקמן פט:). דאי אוסיף ביה דיקלא. נשטר שני, ביון ייקנא. בטטר טפי, לתוספת כתביה. ולא אחליה לשעבוד לבטל זמן שטר ראשון ותרוויהו מיהא לא גביא מדלא כתב לה לביתי ואוסיפית לה הך אהמייתא אלא שטר כתובה רא כתב לה ולא הזכיר בה את הראשונה, קאמר אם תתרלי למחול שעבוד של ראשונה גבי כתובה זו המרובה ואם לא גבי הראשונה המועטת הלכך הי מינייהו דבעים גבים, וכי אמר רב נחמן ביטל שני את הראשון בדלה אוסיף ביה מידי דאי לאו לבטולי קמא אחא למאי

כסביה (חוח)

תוספות רי"ד (המשך) הלוקח בין זמן הא' לזמן בטל והב׳ עיקר וא״כ מס הקרקע על המוכר לפרוע מניסז ועד תשרי ולר"א על בתה עמה וזנתה ה"ז בחנק לה לקטנה דעת להתגייר ואי בגדולה שנתגיירה